

faculteit en kan gevoegelijk binnen den kring der litteraire, historische en philosophische vakken plaats hebben. Als de kerken daarbenevens of in plaats daarvan eene andere opleiding voor hare dienaren wenschen, kunnen zij hun die op eigen seminaria verschaffen; maar met deze practische vorming heeft wetenschap en universiteit niets uit te staan.

Deze scheiding, zoo beweert men, zou voor beiden eene groote winst zijn. De kerken konden hare dienaren dan vrijhouden van alle invloeden van den modernen tijdgeest en hun geven, wat en zooals zij het wenschelijk achtten. En de universiteit werd van een leervak bevrijd, dat hij gebrek aan een object geen recht van bestaan en op den naam van wetenschap geen aanspraak heeft. Met welke bedoeling men van deze zijde de theologie van de openbare hoogeschoolen verwijderden en in kerkelijke seminaria opsluiten wil, wordt uit deze woorden wel duidelijk. De voorgestelde maatregel is een pendant van de schoolwet van Julianus den Afvallige, die aan de Christenen den toegang tot de heidensche scholen ontzegde en hun tevens het gebruik der classici in hun eigen scholen verbood.

Toch ontvangen deze radicalen, naar de wet, dat de uitersten elkander raken, steun van hen, die aan de lijnrecht tegenovergestelde zijde staan. In het belang van kerk en belijdenis geven velen er de voorkeur aan, dat de opleiding van de aanstaande dienaren der kerk op eigene inrichtingen en niet op de openbare universiteiten geschiede. Met name in Duitschland en Frankrijk zijn vele Roomschen, vooral van de orde der Jezuïten, van oordeel, dat de voorbereiding voor het priesterambt van de openbare en ongeloovige hoogeschoolen naar kerkelijke seminaria moet worden overgeplant. Principiël zijn zij wel niet, evenmin als de Roomsche kerk zelf,